

Verslag halve marathon Hastings

maart 2006

The 22nd Hastings Half marathon

Na onze "start to run" periode het eerste grote "loopevenement".

Op 2 januari 2006 vatten we het trainingsprogramma aan met de "trage lopers" onder leiding van goeroe Ignace. In het begin verloopt alles goed, maar naarmate de inspanningen oplopen, duiken de eerste letsels op. Els weet maar al te goed waar de hamstrings zich bevinden en ik maak kennis met een ontstoken scheenbeenvlies. Enkel Sylvie blijft gespaard van ellende, een natuurtalent!

Op zaterdag 11 maart in de vroege morgen nemen we de bus aan het sportstadion richting Engeland. Iedereen is op tijd en voorzien van de nodige valiezen. Wij zijn zowat de enigen die ook voor supporters hebben gezorgd, Magda, Wim en Guy. Sylvie zorgde zelfs voor de mascotte "Kevin".

Buiten een koppig verkeerslicht in Waregem verloopt de reis vlot. De douane in Calais wil iedereen persoonlijk zien. Waarschijnlijk met de bedoeling hier een beroemdheid aan te treffen. De overtocht verloopt rustig in de bar. Kevin heeft ondertussen een echte vriend gevonden "Hendrik" en zou die gans het weekend niet meer afstaan. Sociaal voelend als hij is heeft hij er ook helemaal geen moeite mee om Kevin te entertainen.

Dover, Folkstone, Rye, Camber, Winchelsea, Icklesham, Pett, Fairlight en uiteindelijk Hastings.

The Grand Parade en de Pier doen een beetje denken aan Blankenberge van over 20 jaar. Het weer is koud +/- 10°C en het Hotel "The White Rock Hotel" is een doolhof. Verder geen klagen het is basic maar we zijn gekomen om te lopen. Een namiddaguitstap langs het oude stadsdeel en het visserskwartier leert ons dat die 10°C toch nog kouder aanvoelt dan we dachten. We keren dan ook vervroegd terug naar het hotel.

Afspraak om 20.00 uur bij de Italiaan, maar gezien de vermoeidheid van de reis en de mascotte proberen we al om 19.00 uur binnen te geraken. Dit lukt vrij aardig maar uiteindelijk zijn we niet veel vlugger bediend dan de rest. Een opstootje bij de afrekening zorgt er voor dat Ignace besluit van hier niet meer terug te komen. Bij nacalculatie blijkt echter dat we er toch nog iets aan verdiend hebben.

Zondagmorgen 08.00 uur. Na een zorgeloze nacht, voor anderen een slapeloze, vinden we elkaar terug aan het ontbijt. Iedereen in vorm en een beetje zenuwachtig want de anciens weten dat het een lastig parcours is.

Eerst een bergop van 9km, dan een afdaling van 9km en dan nog een strandwandeling van 3km. Kwestie van kleding wat doe je aan, korte broek, lange broek, jasje ???? Wij zijn er gerust in. Niets moet, alles kan.

Rond 10.00 uur met de bus richting start. Warming-up ter plaatse en een laatste sanitaire stop of eigenlijk meer een exhibitionistisch vertoon. De start - 4000 atleten en gekke soms verklede mensen - of is dit hetzelfde?

Efkens drummen en opletten en dan die eerste klim, pfff niet zo erg; is dit alles ? Na een paar opwarmertjes dan de "klim" een paar kilometer recht naar boven. Ondertussen zijn er groepjes gevormd, iedereen samen in dezelfde groep en Els en ik vormen een tweede groep. Het wordt afzien! Het tempo wordt zwaar, de kledingkeuze is verkeerd en de eerste slachtoffers worden afgevoerd.

Eindelijk boven! De groep Sylvie hebben we nu niet meer in zicht. Maxime daarentegen zijn we voorbij gestoken. Was hij niet de man met de beste voorbereiding?, nog nooit al die pepmiddeltjes bij elkaar gezien. Maar dit geeft moed. Het gehoopte en gedurfde tempo van 10km per uur houdt nog steeds stand.

Onderweg is er voldoende afleiding. Een honderdtal mensen en orkesten langs de weg proberen je fysiek op te krikken. En dan loopt de weg naar beneden, dat wordt remmen. Uiteindelijk blijkt bergaf al zo lastig als bergop.

De eerste meegebrachte supporter Wim komen we tegen op het moment dat we aan onze strandwandeling willen beginnen.

Dit is ook het moment waarop mijn benen besluiten dat het genoeg geweest is. Els biedt mij nog psychische en morele steun maar tevergeefs. Ik zit er door!!

Ik moedig haar dan ook op mijn beurt aan om alleen door te gaan.

De laatste 3km zijn echt ontmoedigend. Wat te zeggen als een Schot in rok en een roze hond met een kinderwagen je voorbij steken of was dat laatste misschien niet echt.

Uiteindelijk slaag ik erin dankzij mijn wederhelft om al lopend de finish te halen.

Vlug een medaille van 250 gr in ontvangst nemen en naar de bus waar iedereen al aanwezig is.

Vanaf nu gaat alles vliegensvlug, het hotel, het aangeboden eetfestijn door de lokale sportvereniging, de boot, de busreis en voor we het beseffen het hartverscheurend afscheid tussen twee vrienden.

Gezond en wel terug thuis, volgend jaar opnieuw !

by Els, Sylvie and Peter